ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἔμαθα ἀπ' τὸν κ. Μωρεσκὰν ὅτι δὲν βγήκατε ἀπόψε ἔξω καὶ τόλμησα νὰ ρθῶ νὰ σᾶς δῶ, τῆς εἶπε μπαίνοντας.

— Ἀλήθεια ;... Εἶσθε πολὺ καλὸς ! τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ καλωσύνη ἡ Ἰωάννα. Καθῆσιε λοιπὸν κοντὰ στὴ φωτιὰ νὰ ζεσταθῆτε.

Ὁ Μοντελὲν ἦταν, καθὼς εἴπαμε, βαθὺς ψυχολόγος τῶν γυναικῶν. Τοῦφτασε λοιπὸν μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ κ. Μωρεσκὰν εἶχε κλάψει πρὸ ὀλίγου. Τὰ μάτια της ἤσαν ἀκόμη ὑγρά. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν τον παραξένεψε καθόλου. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺβλεπε τὴν Ἰωάννα κλαμμένη. Ἤξερε πῶς ἡ νεαρὰ γυναῖκα δὲν ἦταν εὐτυχισμένη. Καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε κατὰ βάθος ἡ ἀπογοήτευσις της ἀπ' τὸν σύζυγό της. Ἔτσι ἐλπίζε νὰ τὴν κατακτήσῃ εὐκολώτερα.

Τί πιὸ βολικὸ ἀπὸ τοῦ νὰ κερδίσης τὴν καρδιὰ μιᾶς ἀπογοητευμένης ἀπ' τὸ γάμο της γυναίκας, προσποιούμενος ὅτι τὴν συμπονεῖς ;

Ὁ Μοντελὲν νόμιζε πῶς ἡ περίοδος αὐτὴ ἦταν πιὸ κατάλληλη γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν κ. Μωρεσκάν. Ἐπὶ τέλους, ἡ πανέμορφη καὶ πολυαγαπημένη αὐτὴ γυναικοῦλα, θἄπεφτε στὴν ἀγκαλιά του !

Τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ ὁ σύζυγός της, τῆς ἔδινε περισσότερες ἀφορμὲς ἀπογοητεύσεως. Ἦταν ἐρωτευμένος μὲ μιὰ ἱππεύτρια τοῦ Ἱπποδρομίου, μιὰ χαριτωμένη Ἀμερικανίδα, τὴν Ἀρτέμιδα Γρεϋ, καὶ διετυμπάνιζε παντοῦ τὸν ἔρωτά του αὐτόν, ἀδιαφορῶντας ἂν πλήγωνε κ' ἐξευτέλιζε ἔτσι τὴ γυναίκα του.

Ἡ Γρεϋ ἔκανε κἄθε ἀπόγευμα τὸν περίπατό της στὴν δενδροστοιχία τῶν Ἀκακιῶν, μ' ἕνα πολυτελέστατο ἁμάξι. Καὶ τὸ ἁμάξι αὐτὸ καὶ τὰ ὑπερήφανα, μαῦρα ἀραβικὰ ἄλογά του ἦσαν δῶρο τοῦ Μωρεσκὰν στὴν ὡραία του...

Βλέποντας συνεπῶς ὁ Μοντελὲν τὴν Ἰωάννα κλαμμένη παρεξήγησε τὴν αἰτία τῆς λύπης της. Νόμισε πὼς ἔκλαιγε γιὰ τὶς ἀπιστίες τοῦ ἀνδρός της. Καὶ θεώρησε τὴν εὐκαιρία κατάλληλη γιὰ τὰ κατακτητικά του σχέδια.

Τὸ εἴπαμε καὶ παραπάνω καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνουμε : Ὁ Μοντελὲν ἦταν τρομερὸς γυναικοπλάνος. Εἶχε τὸ γόητρο τοῦ κατακτητοῦ καρδιῶν. Ἦταν κομψός, εὐγενής, ἀνδρεῖος. Ἡ γυναῖκες ἔπεφταν στὴν ἀγκαλιά του, ὅπως τὸ πουλὶ στὸ στόμα τοῦ φειδιοῦ. Ἔπαιζε μαζὺ τους ὅπως ἡ γάτα μὲ τὸ ποντίκι. Μιὰ λοιπὸν καὶ βρῆκε τὴν Ἰωάννα δακρυσμένη,ἔκαμε ἀμέσως τὴ φυσικότατη σκέψι ὅτι ἦταν περίστασις νὰ τὴν κάμῃ δική του. Πότε θαῦρισκε πιὸ κατάλληλη περίστασι ; Ὅταν μιὰ γυναῖκα κλαίει, ἀπελπισμένη γιὰ τὶς ἀπιστίες τοῦ ἀνδρός της, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὴν κατακτήσουμε... Αὐτὰ σκέφτοταν ὁ Μοντελέν, μὴ ξέροντας τὸν λόγο τῶν δακρύων τῆς κ. Μωρεσκάν. Κ' ἐπειδὴ τὴν ἔβλεπε νὰ μένη βυθισμένη σὲ σκέψεις, τῆς εἶπε :

— Μὰ τί ἔχετε λοιπόν ; Φαινόσαστε τόσο λυπημένη !

— Δὲν ἔχω τίποτα.

— Ἐκλάψατε;

— Πιθανῶς.

— Γιατὶ τότε δὲν μοῦ ἐμπιστευόσαστε τὶς λύπες σας ; Δὲν εἶμαι τἆχα ὁ παληός, καλὸς σας φίλος ;...

— Δὲν ἔχω λύπες.. Δὲν ξέρω κ' ἐγὼ καλὰ-καλὰ τί ἔχω.

Ὁ Μοντελὲν νόμισε ὅτι ἡ στιγμὴ ἦταν κατάλληλη. Πλησίασε πιὸ κοντὰ στὴν Ἰωάννα, τῆς πῆρε τὸ χέρι μέσα στὰ δικά του καὶ κυττάζοντὰς την βαθειὰ στὰ μάτια, τῆς εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή :

— Καϋμένο παιδί !... Νἆξερες πόσο σ' ἀγαπῶ !...

Ἡ Ἰωάννα, βυθισμένη ὅπως ἦταν στὶς ὀνειροπολήσεις της, δὲν πρόσεξε οὔτε στὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ, οὔτε στὰ λόγια τοῦ Μοντελέν. Κι' αὐτὸς παρεξηγῶντας τὴ σιωπή της, πέρνοντὰς την γιὰ τρυφερότητα καὶ καλωσύνη, ἁπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἀγκάλιασε τὴ λεπτὴ μέση της.

Τὸ σφίξιμο αὐτό, ἡ τολμηρὴ αὐτὴ χειρονομία, ἔκαμαν τὴν κ. Μωρεσκὰν νὰ ἀφυπνισθῆ, νὰ βγῆ ἀπ' τοὺς ρεμβασμοὺς της. Τινάχτηκε ἀμέσως ὀρθή, ἔσπρωξε τὸν Μοντελὲν μακρὰ καὶ τοῦ εἶπε γεμάτη ὀργὴ καὶ ἀηδία :

— Μὴ μ' ἐγγίζης !... Ποιὸς σοῦδωσε τὸ θάρρος αὐτό ;... Ἀ ! καὶ νἆξερες τὶ κακὴ ὥρα ποὺ διάλεξες, φίλε μου, γιὰ νὰ μοῦ ἐκφράσης τὰ αἰσθήματά σου... Φῦγε !.. Φῦγε !...

Ὁ Μοντελὲν ἔμεινε κατάπληκτος. Δὲν τὸ περίμενε καθόλου αὐτό. Κατάλαβε πῶς δὲν εἶχε μυριστῆ, πῶς δὲν εἶχε ψυχολογήσῃ καλὰ τὰ πράγματα. Εἶχε κάμει γκάφα, τρομερὴ γκάφα, αὐτὸς ὁ βαθὺς ψυχολόγος τῶν γυναικῶν. Δὲν τοῦμενε λοιπὸν παρὰ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐντίμως καὶ ἀξιοπρεπῶς.

Ὑπεκλίθη καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Μέσα ὅμως στὶς λίγες αὐτὲς στιγμὲς τὸ πνεῦμα του εἶχε φτωσεῖ, εἶχε καταλάβει τί συνέβαινε καὶ γυρίζοντας στὴν Ἰωάννα τῆς εἶπε :

— Ἔννοῶ, κυρία... Ἦταν πρὸ ὀλίγου ἐδῶ ὁ κόμης ντέ Λέρν... Δὲν εἶν' ἔτσι ;.. Ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε.. Τὴν ἔπαθα... Μὲ πλήρωσε καλὰ ὁ κύριος αὐτός... Τί νὰ γίνῃ ;... Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος.. Πιαστήκαμε ἄλλοτε καὶ μὲ χτύπησε μὲ τὸ μαστίγιό του. Ἐμονομαχήσαμε καὶ τὸν ἐπλήγωσα.Τώρα ἦταν πάλι ἡ σειρά του. Μ' ἐνίκησε... Τί νὰ γίνῃ ;... Ὑποχωρῶ... φεύγω, χωρὶς νὰ παραπονεθῶ...

Ἄρπαξε ἔπειτα νευρικὰ τὸ κοπέλλο του, ἐχαιρέτησε κ' ἔφυγε...

Μόλις ἔμεινε μόνη ἡ Ἰωάννα ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι, σὰν νὰ τῆς εἶχε φύγει κἄποιο βάρος ἀπ' τὸ στῆθος.

— Ἐσώθηκα !... Ἐσώθηκα ! ψιθύρισε ταραγμένη. Θεὲ μου σ' εὐχαριστῶ !... Ἐσώθηκα !...

Ναί, τώρα γιὰ πρώτη φορὰ καταλάβαινε, ἡ ἀθῶα αὐτὴ γυναῖκα, ἀπὸ τὶ τρομερό, ἀπὸ τὶ βδελυρὸ κίνδυνο εἶχε σωθῆ. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ διέπραττε, χωρὶς νὰ τὸ καλοκαταλάβῃ, ἀνεπανόρθωτο σφάλμα. Λίγο ἀκόμα καὶ θἄπεφτε, ἐντελῶς ἀσυνείδητα, στὴν ἀγκαλιὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ! Θὰ γινόταν δική του, θῦμα του, ὄργανο τῶν ὀρέξεών του, ἀπὸ ἀμέλεια, ἀπὸ ἀπερισκεψία, χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾶ τοὔλάχιστον. Εἶχε φτάσει στὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου... Ὁ ἀκόλαστος αὐτὸς γυναικοκατακτητὴς τὴν εἶχε γοητεύσει... Λιγάκι ἀκόμα καὶ θὰ κατρακυλοῦσε στὸ βάραθρο αὐτὸ τῆς ἀτιμίας, τοῦ ἐγκλήματος, τῆς ντροπῆς !... Καὶ τώρα ποὺ γλύτωσε, ποὺ διέφυγε, ποὺ σώθηκε, μιὰ ἀσυγκράτητη χαρὰ τὴν εἶχε καταλάβει, τὴν εἶχε πλημμυρίσει ὁλόκληρη. Ἄρχισε νὰ περπατάῃ στὸ δωμάτιό της πάνω—κάτω, ψιθυρίζοντας διαρκῶς :

— Ἐσώθηκα !... Ἐσώθηκα !...

Μ' ἐχτύπησε μὲ τὸ μαστίγιό του !

Η ΑΥΓΗ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ ποῦμε βέβαια πὼς ἀπ' τὸ βράδυ αὐτὸ μιὰ εἰλικρινὴς φιλία, μιὰ θερμὴ συμπάθεια εἶχε γεννηθῆ ἀμοιβαίος, στὴν καρδιὰ τῆς Ἰωάννας Μωρεσκὰν καὶ τοῦ Ἰακώβου ντὲ Λέρν. Ἡ Ἰωάννα ἔννοιωθε πλέον τὴ ζωὴ πιὸ ὑποφερτή, μὲ ὀλιγώτερες θλίψεις καὶ πικρές. Ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό της εὐχαριστημένο, εὐτυχισμένο. Σκέπτοταν διαρκῶς τὸν Ἰάκωβο. Κ' ἦταν βεβαία πὼς κι' αὐτὸς τὴν σκεφτόταν καὶ τὴν συμπαθοῦσε. Ἦσαν πειὰ δύο καλοὶ φίλοι. Ὅταν τὸν συναντοῦσε, ὁ νέος κοκκίνιζε, φαινόταν συγκινημένος, εὐτυχισμένος. Ἐπὶ πλέον ἔμαθε μ' εὐχαρίστησι της πὼς ὁ ντὲ Λέρν. εἶχε διακόψει ξαφνικὰ τὰ ὄργιά του μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ θεάτρου. Ἐκεῖνο ποὺ ἔθελγε περισσότερο τὴν Ἰωάννα ἦταν ἡ ἐπιφυλακτικότης τοῦ Ἰακώβου ἀπέναντί της. Αὐτὸς δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὸν Μοντελέν. Δὲν εἶχε ἀνοίξει ποτὲ τὸ στόμα του γιὰ νὰ τῆς πῇ λόγια ἐρωτικά. Δὲν τὴν ἐνοχλοῦσε μὲ αἰσθηματολογίες. Τῆς φερνόταν σᾶν νὰ ἦταν ἀδελφή του, μὰ ἀδελφὴ λατρευτή, πολυαγαπημένη. Ποτὲ δὲν μιλοῦσε μπροσιὰ της γιὰ χυδαῖα πράγματα. Ἦταν εὐγενικὸς μαζὺ της, πολὺ λεπτός, ὅλο καλοσύνη καὶ ἀβρότητα...

Λίγες μέρες κατόπιν ἡ Ἰωάννα ἔμαθε μ' εὐχαρίστησί της, ὅτι ὁ Ἰάκωβος διέκοψε τὶς ἐρωτικὲς του σχέσεις μὲ τὴν Μαίρη Λουσύ, μιὰ νεαρή, ἐμορφη θεατρίνα. Ὅταν ὅμως σκέφθηκε καλύτερα τὸ πρᾶγμα ἀνησύχησε. Μήπως ὁ κ. ντὲ Λέρν διέκοψε κἄθε ἐρωτική του σχέσι μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου πρὸς χάριν της, ἐλπίζοντας ν' ἀγαπηθῆ ἀπὸ αὐτή, ἐλπίζοντας νὰ κερδίσῃ τὴν καρδιά της ; Αὐτὸ θὰ ἦταν τρομερό. Ἡ Ἰωάννα ἐδίσταζε δὲν ἤθελε νὰ κατολήξῃ ἐκεῖ ἡ φιλία τους. Γι' αὐτὸ σκέφθηκε νὰ τοῦ ξαναμιλήσῃ γιὰ γάμο. Ἔτσι θὰ τοῦδειχνε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μολύνουν τὴν ἀγάπη τους μὲ σχέσεις ἁμαρτωλές.

Ἕνα βράδυ ποὺ τὸν συνάντησε στὸ σπίτι τῆς μητέρας του, τὸν ἐκάλεσε κοντά της καὶ τοῦ εἶπε :

— Δὲν ξέρω γιατί, κ. Ἰάκωβε, ἀρχίζω νὰ ἐλπίζω πὼς θὰ σᾶς δῶ πολὺ γρήγορα παντρεμμένο.

— Τί λέτε ;

— Ναί, εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ παντρευτῆτε καὶ πολὺ γρήγορα μόλιστα.

(Ἀκολουθεῖ)